

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa L. T.
przeciwko (...) Szpitalowi Miejskiemu im. (...) z Zakładem Opiekuńczo - Leczniczym
SP ZOZ w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej;**
- 3) przyznaje adwokatowi K. S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł podwyższoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Powódka dostrzegła wprawdzie, że na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania można się skutecznie powołać jedynie wtedy, gdy naruszenie prawa wytykane przez skargę jawi się jako rażące, widoczne nawet bez głębszej analizy zagadnień występujących w sprawie, ale nie wskazała na jakikolwiek przepis, który Sąd Apelacyjny miałby w ten sposób naruszyć, a ograniczyła się do stwierdzenia, że w sprawie „nie dokonano wyczerpujące[go] j analizy faktów i ich oceny z perspektywy wchodzących w grę przepisów prawa materialnego”, po czym przedstawiła okoliczności, które – jej zdaniem – Sąd Apelacyjny powinien był dodatkowo wyjaśnić, a tego zaniechał.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powódki o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymagałoby prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Sąd Apelacyjny przytoczył podstawę faktyczną, do której odniósł rozważania prawne, objaśnił kryteria, którymi kierował się przy ocenie dowodów, jak i to, które dowody, i z jakich przyczyn uznał za nieistotne w sprawie. Wyrok Sądu Apelacyjnego w świetle ustalonych przez ten Sąd faktów nie budzi wątpliwości. Podjęte przez powódkę w skardze kasacyjnej próby podważenia ustaleń faktycznych i oceny dowodów, która do nich doprowadziła nie mogą się powieść. Sąd Najwyższy nie jest sądem faktów, lecz prawa, czego wyrazem są ograniczenia w zakresie zarzutów, na które skarżący może się powoływać (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wyłączenie to ma znaczenie także dla okoliczności ocenianych w ramach przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w pkt 1. Z uwagi na sytuację osobistą, majątkową i zdrowotną powódki, ujawnioną przez nią w oświadczeniu złożonym na potrzeby rozpoznania wniosku o zwolnienie jej od kosztów sądowych i przyznanie pomocy prawnej, ale też z uwagi na charakter sprawy, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. zastosowanego odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym, odstąpił od obciążenia powódki kosztami tego postępowania należnymi stronie pozwanej.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powódkę z urzędu Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2 i § 4 ust. 3, § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).

aj